

vůbec žalovanou tvrzeno, ani namítáno, že by bylo přirozeno nebo v úmyslu stran, aby smluvený obchod byl obchodem fixním, by stanovená lhůta a její dodržení bylo podmínkou smlouvy. Poněvadž jde mezi stranami o obchod (čl. 272 čís. 3 obch. zák.), je odůvodněna žaloba i ohledně ušlého zisku dle čl. 283 obch. zák.

Čís. 4293.

Na obci nelze se domáhati náhrady škody proto, že zabrala byt, ani proto, že byla v nezaviněném prodlení s vyklizením bytu, jehož zábor byl zrušen.

(Rozh. ze dne 22. října 1924, Rv I 886/24.)

Žalobu na obec o náhradu škody opíral majitel domu o to, že prý mu obec nezákonným způsobem zabrala byt, že zabírací usnesení bylo nejvyšším správním soudem zrušeno a že prý obec s odevzdáním bytu byla v prodlení. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud uvedl v důvodech: Nárok žalobní jest nárokem o náhradu škody z bezprávného činu. Bezprávný čin spatřuje žalobce v tom, že žalovaná obec zabrala byt v žalobcově domě nemajíc k tomu zákonného důvodu, bezprávné opomenutí v tom, že žalovaná ani po nález nejvyššího správního soudu, kterým bylo zabrání zrušeno, neodevzdala žalobci zabraného bytu, nýbrž pustila prý se do beznadějného sporu a že dokonce ani po právoplatném rozsudku bytu hned nevyklidila, nýbrž že tak učinila teprve, byvši k tomu exekučně donucena. Podle povahy věci jest třeba rozdělit skutkový děj na dvě období, z nichž prvé začíná zabráním bytu a končí dnem, kdy žalovaná obec byla vyrozuměna o nález nejvyššího správního soudu, druhé pak následuje po tomto dnu a končí dnem vyklizení zabraného bytu Jaroslavem H-em. Ze zjištěných skutečností dospěl pak odvolací soud k těmto právním závěrům: Žalobní nárok není důvodem po právu, poněvadž, pokud jde o nesprávné zabrání bytu, obec za bezprávné činy svých orgánů neručí, stejně jakoby neručil erár za nezákonný výkon veřejné moci okresní politickou správou (§ 92 úst. listiny). Pokud jde o domnělé bezprávné opomenutí, záležející dle žalobcova názoru v tom, že obec zabraného bytu včas nevyklidila, nebyla obec podle názoru odvolacího soudu vůbec povinna, by byt vyklizovala, a byla-li přes to k vyklizení odsouzena, vyhověla povinnosti, rozsudkem jí uložené dříve, než bylo právoplatně rozhodnuto o žádosti Jaroslava H-a, pro něhož byl byt zabrán, za odklad exekuce, tedy včas, poněvadž Jaroslava H-a proti jeho vůli nesměla z bytu dříve vystěhovati. Nebyla tudíž žalovaná obec ani v tomto směru v prodlení, a kdyby tu prodlení bylo, nemohlo by býti obci přičítáno k vině, když obec dříve volné místnosti pro H-a neměla.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Uplatňovaný dovolací důvod nesprávného právního posouzení sporné věci dle § 503 čís. 4 c. ř. s. není v žádném směru oprávněným,

naopak je právní posouzení tohoto sporného případu odvolacím soudem správným a lze na jeho v podstatě správné důvody poukázati a dodati k obsahu dovolacího spisu toto: Sám dovolatel uznává, že rozhodnutí o jeho sporném nároku závisí již jenom na právním posouzení a nelze proto odvolacímu soudu činiti výtky proto, že pominul probíratí všechny žalobcem uplatňované odvolací důvody, když již, probrav jeden z nich, dospěl ke správnému rozřešení sporu. Právem odvolací soud dělil dobu, za níž žalobce žádá náhradu, na dvě období, ježto poměr žalované obce v tom i onom období je zcela různým, jak soud odvolací správně dovodil. Že obec (její orgány) jednaly při zabrání bytu zlomyslně, je novotou před prvním soudem nepřednesenou, na niž v oprávněném období hleděti nelze (§ 482 a 504 c. ř. s.). O »s v ě m o c n ě m« zabrání bytu obcí ve smyslu soukromoprávním v tomto případě nelze mluvit, když obec v něm jednala podle zmocnění zákonem jí daného z důvodů veřejnoprávních jako nadřízený veřejnoprávní svaz proti žalobci jako jemu podřízenému jeho členu, jako úřad veřejný v přenesené působnosti obce, který za svá rozhodnutí, vydaná v mezích zákona soukromoprávně zodpovědným není. I když po pravoplatném zrušení zabrání bytu byla obec pravoplatně odsouzena k navrácení (vyklizení) zabraného bytu a odevzdání jeho žalobci, nemůže žalobce pro sebe odvozovati náhradu škody, jemu prý odkladem vyklizení vzniklé, ježto, jak odvolací soud zjistil, bylo obci vyklizení znemožněno a nelze proto o nějakém zavinění s její strany mluvit.

Čís. 4294.

Doprava soli na Slovensko. Uplatňování nároku proti státu, ježto nebyla zaplacená zabavená sůl, jež byla za bolševického vpádu Maďary odvezena.

Oběžník ministra s plnou mocí pro správu Slovenska o zásobování solí nebyl uveřejněn v Úředních Novinách. Zřízení »Úředních Novin«. Předpisy platné pro obchod solí.

(Rozh. ze dne 22. října 1924, Rv I 971/24.)

Žalující firma (na Slovensku) domáhala se na československém eráru zaplacení 103.790 Kč za sůl, jež jí byla státním orgánem zabavena. Procesní soud první stolice (zemský soud v Praze) žalobu zamítl, odvolací soud rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Aby se věc bezpečně mohla řešiti, dlužno si především uvědomiti jak rozhodný skutkový stav, tak i příslušné předpisy právní. I. Skutkový stav. Jak žalující firma tvrdí, objednala 16. a 26. února 1919 více vagonů jedlé soli od R-a v Opavě, došlo pak dne 8. května 1919 na